

A PAULO FREIRE,
havent llegit la seva mort

Tot ja era creat.
Només faltava qui ho anomenés
per aletejar en la remor del sentir.

L'home, mil.lennis més tard, va escriure
que el galàpet ho esperava de la lluna,
que la lluna, de la mar,
que les aigües, de les plantes,
les plantes, de les feres,
els animals, de les roques
que s'alçaven aire enllà.
La terra era una espera,
un silenci abismal.

Després va escriure
que en aquest joc de mirades
se sentí cridat pel seu atzar:
en el cercle...la paraula.
I així es va fer a imatge d'ell.
Així es van fer totes les coses;
però fou només un llarg instant.

Esriptures, gramàtiques, ortografies,
reials acadèmies i altres enigmes,
volen robar la paraula a aquells que en l'origen
van donar veu al món.
Però comú a tots és el parlar
tot i que alguns creuen tenir la parla única.

Tu no cerques sepulcres gràvids,
llibres que s'ordenen un vora l'altre
com nínxols de mortuòria tranquil.litat.

Tu vols el sot obert pel sentir,
pel pensar que grata en la ribera
que allà s'ha destapat.

Perquè no hi ha calma, ni nit ni dia,
només delits quan és moment d'escriure.

Aleshores la paraula prorromp
en la seva majestàtica simplicitat originària
per foragitar l'absència.

Car la vela, ja se sap, és un drap blanc
sobre el qual l'orfe condemnat vol escriure.

Joan Canimas